

A 40. fejezettől kezdve Isten vigasztalásán van a hangsúly. Az előzőekben az ember vigasztalja magát: „akkor az én időmben béke és biztonság lesz” (39,8) – mondja a király, amikor a babiloni fogságról hall. Az ember legfeljebb erre képes, mert ami őutána következik, afölött már nincs hatalma.

„Vigasztaljátok népemet!” (40,1) – ezt Isten mondja, akinek van hatalma az elkövetkező dolgok felett is. Az Ő vigasztalása: „az Úr jön hatalommal, karja uralkodik” (40,10). Ezzel nemcsak a Babilonból való szabadulást ígéri meg. Jézus Krisztus eljöveteléről beszél. 40,3: „Készítsetek utat a pusztában az Úrnak” – Mt 3,3 és Jn 1,23 szerint Keresztelő János Jézus számára készíti az utat. „Az Úr jön hatalommal” – eljött Jézus, és „bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen” (53,5): ez is az Ő hatalma. Mindenki más elmenekült volna a kereszt elől, Ő vállalta ezt. „Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van, hogy ismét visszavegyem (az életemet)” (Jn 10,18). Van hatalma arra, hogy megszabadítson (63,1) a bűntől, a haláltól és az ördög hatalmából. Megszabadított Isten jogos haragjától úgy, hogy maga szenvedte el azt.

Isten a hatalmával vigasztal. Hirdeteti, hogy Ő összehasonlíthatatlanul nagyobb mindennél: a földi uralkodóknál, a népeknél (40,17), a bálványoknál (40,19–20). Ezzel a hatalommal szembe kerülve meglátjuk, hogy „jaj nekem, elvesztem” (6,5), de ugyanez a hatalom képes megmenteni minket.

Nemcsak a hatalmáért, a bölcsességéért is magasztalja Istent. Meglátja, hogy Isten ezt is a mi megmentésünkre használja. Az, hogy Megváltót küld, Aki magára veszi a bűnünket; az, hogy az örömhírt a zsidók „elesésével” a pogányoknak juttatja el, majd ennek a korszaknak a végén Izráel is üdvözl, az Ő bölcsessége, ami kikutathatatlan, ember nem tudta volna így megtervezni (Róm 11,11.26.33).

„Kihez hasonlítotok engem?” Bárkihez vagy bármihez hasonlítjuk Istent, azzal kisebbítjük Őt, megraboljuk dicsőségét. És bárkit vagy bármit hasonlítunk Őhöz, azzal bálványt imádunk és megsértjük Istent. – Azért sem hasonlíthatjuk semmihez, mert nem ismerjük Őt teljesen: nem látjuk színről színre. Amit láthatunk: örök hatalmát és istenségét az alkotásaiból (Róm 1,20), bölcsességét és szeretetét – mind azt mutatja, hogy Ő nagyobb mindennél.

„Tekintsetek föl a magasba, ki teremtette az ott lévőket? ... egy sem mert hiányozni”. A csillagok sokkal többen vannak, mint az emberek, de Isten azokat is név szerint ismeri. Hát még az embert, akit a képmására alkotott. Az embernek nemcsak a nevét tudja, azt is tudja, mi van benne (Jn 2,25), és ennek ellenére szereti és megmenti – azt, aki hisz benne.

Erre szólít fel: higgy benne, bízz benne, hogy Ő törődik veled. Elkészítette neked a szabadítást Krisztusban, és elkészít mindent, ami a javadra van: „hogyne ajándékozna nekünk vele (Fiával) együtt mindent?” (Róm 8,32)

„Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.” – ez arra vonatkozik, aki megfáradva odament Jézushoz (Mt 11,28–30), mert az Ő igája és terhe olyan könnyű, hogy még erősebb is leszek tőle: többet bírok, fel tudom venni a keresztet, erős lehetek kísértésekkel szemben, nem kell, hogy elsodorjon a világ a maga életmódja felé, és „ha elesem is, felkelek” (Mik 7,8).

„Akik az Úrban bíznak...” – és nem magukban, nem másokban. Nem bizonytalan dolgokra várnak, hanem abban bíznak, amit Isten megígért, és amit már megtapasztaltak. Amit Istenben való bizalomból teszünk, azt Isten megáldja. Így kaphatunk mi is új erőt, ezért nem kell újra és

újra megfáradnunk, helyett mondhatjuk mi is: „amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős” (2Kor 12,10).

Ézs 41,10

Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.